

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. София, 22.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 05.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **2010** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], пл. „С.“ № 11, офис 5-6 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № [ЕГН] от 19.04.2012г., издаден от Б. В. М. на длъжност “главен инспектор по приходите” при ТД на НАП [населено място], в частта, изменена с решение №2945 от 12.12.2012г. на директора на Д. [населено място] относно непризнато право на данъчен кредит (ДК) за данъчен период м.декември 2008г. в размер на 148 760.00 лв. по доставки от [фирма] и непризнато право на ДК за данъчни периоди м.11.2008г. и м.12.2008г. в размер на 2747.72 лв. по доставки от [фирма]. Жалбоподателят поддържа, че в хода на ревизионното производство е представил всички изискуеми документи относно наличието на реално осъществени доставки на превозни средства – договори за покупко-продажба на МПС, регистрационни талони на всеки от автомобилите, касови бележки за извършени плащания, извлечения от счетоводни сметки, инвентаризационен опис №1 към протокол за инвентаризация за 2008г. Поддържа, че са налице изискванията на чл.68, ал.1, т.3 и чл.69, ал.1, т.2 ЗДДС за признаване право на ДК по доставките от [фирма] за осъществен внос на МПС. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част, като му присъди направените по делото разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки от 05.12.2013г.

Ответникът директор на Дирекция “ОДОП” – [населено място] оспорва

жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С решение №1295 от 02.08.2011г. на директора на Дирекция „О.“-С. (стр.335-342 от делото) е отменен РА №[ЕГН] от 29.12.2010г. на ТД на НАП С. в частта за установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.08, м.09, м.10, м.11 и м.12.2008г. Горестоящият административен орган е приел, че при насрещна проверка на доставчика [фирма], извършена при връчване на съобщения по реда на чл.32 ДОПК, са допуснати съществени процесуални нарушения. Изложени са допълнителни мотиви, че ревизиращите органи не са изяснили предмета на доставките по спорните фактури, поради което е следвало да изискат допълнителни доказателства от ревизирувания субект.

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №1109716/18.08.2011 г. (стр.331-332 от делото), издадена от В. С. М. на длъжност началник сектор “Ревизии” в дирекция “Контрол” на ТД на НАП [населено място] е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Б. В. М. и А. Н. Р. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчни периоди 01.08.2008г. – 31.12.2008г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 30.08.2011г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 30.11.2011г. Заповедта е издадена във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и е връчена на задълженото лице. За доказване компетентността на органа, възложил ревизията, ответникът е представил заповед на Териториалния директор на ТД на НАП [населено място] № РД-01-6/04.01.2010г. (стр.21-23 от делото), с която по т.2 на органа по приходите В. С. М. е възложено издаването на ЗВР на основание чл.112, ал.2, т.1 ДОПК. Ето защо съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен орган по приходите.

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад (РД) №1109716 от 14.12.2011г. (стр.403 и сл. отделото) от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. Изложени са констатации в РД (стр.9 от РД), че на доставчиците на жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] са извършени насрещни проверки, при които са връчени ИПДПОЗЛ по реда на чл.32 ДОПК, но документи не са представени. Изложени са мотиви, че [фирма] е осъществил внос по МД, но жалбоподателят е декларирал в дневниците си за покупки МД, които не са на негово име, не са представени оригинали на МД и доказателства за внесен данък по реда на чл.90, ал.1 ЗДДС, поради което не може да се установи действително възникнало данъчно събитие. Р. доклад е връчен на представител на жалбоподателя на 22.03.2012г. съобразно чл.117, ал.4 ДОПК. Липсват данни в административната преписка жалбоподателят да е подал възражение по реда на чл.117, ал.5 ДОПК.

Със заповед №К-1109716/27.02.2012г. (стр.312 от делото) Б. В. М. е определена за компетентен орган по приходите за издаване на ревизионен акт, която заемайки длъжност “главен инспектор по приходите” има качеството на орган, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК вр. чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП.

В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден оспорения ревизионен акт №[ЕГН]/19.04.2012г., с който са установени задълженията на жалбоподателя по ЗДДС съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В ревизионния акт компетентният орган по приходите е потвърдил изцяло констатациите на ревизиращия екип по РД. Посочено е в РА, че жалбоподателят не е вносител по митническите декларации, издадени на името на [фирма]. По отношение на доставчика [фирма] е прието, че не са изпълнени изискванията на чл.71 ЗДДС, а по отношение на доставчика [фирма] ДК е отказан на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.6 ЗДДС. Прието е в РА, че по справка в централна база А. – КАТ – СДВР няма регистрирани прехвърляния на МПС на името на жалбоподателя, поради което не е налице прехвърляне на собственост върху стоки по смисъла на чл.6 ЗДДС.

Видно от ръкописното отбелязване в разписката към РА същият е връчен на представител на ревизираното лице на 18.05.2012г. В срока по чл.152, ал.1 ДОПК срещу РА е постъпила жалба вх.№ 53-06-1485/01.06.2012г. В 67-дневния срок по чл.155, ал.1 вр. чл.146 ДОПК (до 07.08.2012г.) е сключено споразумение от 03.08.2012г. (стр.45 от делото) по чл.157, ал.6 ДОПК, с което срокът е удължен с три месеца, т.е. до 07.11.2012г. В този срок решаващият орган - директорът на дирекция "О." при ЦУ на НАП [населено място] не е постановил решение, което е мотивирало жалбоподателя да подаде жалба от 05.12.2012г. в срока по чл.156, ал.5 ДОПК. В срока по чл.156, ал.6, вр. чл.150, ал.1 ДОПК е постановено валидно решение №2945/12.12.2012г., с което РА е потвърден по отношение на доставчиците [фирма] и [фирма]. Горестоящият административен орган е изложил мотиви, че жалбоподателят не е представил документите по чл.71, т.3 ЗДДС, поради което законосъобразно не е признато право на ДК по фактурите, издадени от [фирма]. По отношение на доставчика [фирма] е прието, че жалбоподателят не е представил договори за прехвърляне собствеността на МПС, нито свидетелства за регистрация на автомобилите, а съобразно справка от СДВР-КАТ през м.декември 2008г. доставчикът не е извършвал прехвърляне на право на собственост върху МПС в полза на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на реални доставки по смисъла на чл.6 и чл.9

ЗДДС по спорните фактури, издадени от [фирма] и наличието на документи по чл.71, т.3 ЗДДС по доставките от [фирма].

По отношение на доставчика [фирма]:

Разпоредбата на чл.144, ал.2 ЗДвП въвежда изискване за форма за действителност на договорите за покупко-продажба на МПС – писмена с нотариална заверка на подписите. В представената от ответника административна преписка не се съдържат копия на договори за прехвърляне на право на собственост върху МПС. Видно от съдържанието на оспорения РА и решение № 2945/12.12.2012г. на директора на Дирекция „О.“ – С. такива договори не са представени в хода на ревизионното производство. В хода на предходната ревизия жалбоподателят е представил 10 броя свидетелства за регистрация на товарни автомобили, лек автомобил, полуремаркета и влекачи с посочен собственик [фирма].

За установяване на спорните по делото обстоятелства е допусната съдебно счетоводна експертиза, изготвена на 12.06.2013г. от вещото лице Я. Т. П.. В съдебно заседание на 20.06.2013г. вещото лице П. заявява, че е извършила проверка в счетоводството на жалбоподателя, откъдето допълнително са й представено документи, които не се намират по делото. Доколкото вещото лице не е страна в производството и не може да ангажира писмени доказателства, както и поради необходимостта представените на хартиени копия документи да бъдат заверени съобразно чл.183 ГПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК, с отбелязване на имената на лицето, направило заверката с оригинала на документа, съдът е предоставил възможност на жалбоподателя в три поредни съдебни заседания (на 20.06.2013г., на 24.10.2013г. и на 05.12.2013г.) да заяви, дали поддържа приемането на писмените доказателства, приложени към експертизата на вещото лице Я. Т. П., както и във връзка с направеното от ответника оспорване, да представи оригиналите на фискалните бонове за плащане на процесните МПС. Жалбоподателят не е заявил, дали поддържа приемането на писмените доказателства, поради което същите не са приобщени към доказателствения материал по делото. Ето защо същите доказателства не следва да бъдат обсъждани в решението по същество на спора, още повече, че са вътрешно противоречиви. От една страна в свидетелствата за регистрация на процесните МПС като собственик е отбелязан доставчикът [фирма] въпреки задължението по чл.145 ЗДвП за пререгистрация на автомобила при промяна на собствеността. От друга страна, представените копия не са заверени съобразно чл.183 ГПК, нито нотариалната заверка на подписите следва непосредствено под текста на представените договори, така, че да е несъмнено ясно, че са заверени подписите на страните по конкретно представените договори.

Посочените обстоятелства – липса на ангажирани писмени доказателства, преценени съвкупно с установените в хода на ревизията обстоятелства, а именно, че по справка в централна база на А. – КАТ – СДВР процесните МПС се водят собственост на [фирма] (стр.237-238 от Приложение №1 по делото), разколебават тезата на жалбоподателя, че е налице реално прехвърляне на право на собственост върху конкретни вещи – конкретно посочени в спорните фактури МПС. Още повече, че по отношение на един от автомобилите (марка „Рено К.“ с ДК [рег.номер на МПС]) в административната преписка се съдържат данни, че е продаден от [фирма] на [фирма] с договор с нотариална

заверка на подписите от 23.07.2011г. (стр.236 от Приложение №1 към делото), т.е. след като жалбоподателят поддържа, че му е бил прехвърлен през м.декември 2008г. По изложените съображения и като са достигнали до извод за липса на реално прехвърляне на право на собственост върху стоки по смисъла на чл.6 ЗДДС, ревизиращите органи са постановили оспорения РА при правилно приложение на материалния закон – не е налице основно изискване по чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС за признаване на правото на ДК в полза на жалбоподателя.

По отношение на доставчика [фирма]:

За да откажат право на ДК ревизиращите органи се позовават на разпоредбата на чл.71, т.3 ЗДДС - лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато притежава митнически документ за внос, в който лицето е посочено като вносител и данъкът е внесен по реда на чл. 90, ал. 1 - в случаите на внос по чл. 16. Поради идентични съображения с предходния доставчик – неангажиране на писмени доказателства, относими към претендираното основание за признаване на право на ДК, жалбата следва да бъде отхвърлена и в тази ѝ част.

Тук е местото да се посочи, че наличието на счетоводна отчетност не е равнозначно на реални доставки. Приема се константно в съдебната практика, че наличието на издадени фактури не удовлетворява изискването за пълно доказване наличието на реална доставка именно доколкото фактурите могат да бъдат „безналични“, „безстокови“. В този смисъл съдът намира за неприложимо в случая наведеното в жалбата задължително тълкуване, дадено в решение на С. в решение от 21.06.2012г. по съединени дела № С-80/2011 и С-142/2011. Създаването на счетоводни документи и отразяването им в счетоводството на дружеството не е равнозначно на реалност на доставката. Освен редовно водено счетоводство и създадените счетоводни документи (които като частни документи нямат обвързваща съда доказателствена сила) трябва от съвкупната преценка на целия събран по делото доказателствен материал да следва категоричен и несъмнен извод за реалност на доставките. Ето защо и при липсата на представени по делото писмени доказателства - за действителност на сделките по смисъла на чл.144, ал.2 ЗДвП и доказателства по чл.71, т.3 ЗДДС, приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза не е достатъчна, за да обоснове реалност на процесните доставки. По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 ДОПК жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размера на чл.8 вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно размера на отказания данъчен кредит от 2747.72лв. по отношение на доставчика [фирма] и в размер на 148760.00 лв. по отношение на доставчика [фирма] или юрисконсултско възнаграждение в размер на 3480.00 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 11-и състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], пл. „С.“ № 11, офис 5-6 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № [ЕГН] от 19.04.2012г., издаден от Б. В. М. на длъжност “главен инспектор по приходите” при ТД на НАП [населено място], в частта, изменена с решение №2945 от 12.12.2012г. на директора на Д. [населено място] относно непризнато право на данъчен кредит (ДК) за данъчен период м.декември 2008г. в размер на 148 760.00 лв. по доставки от [фирма] и непризнато право на ДК за данъчни периоди м.11.2008г. и м.12.2008г. в размер на на 2747.72 лв. по доставки от [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], пл. „С.“ № 11, офис 5-6 да заплати на Директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при ЦУ на НАП [населено място] на основание чл.161, ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 3480.00 лв. (три хиляди четиристотин и осемдесет лева).

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: